

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/89/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200168
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:7020200168.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu, JUDr. Jana Martinčeková ako členka senátu a JUDr. Martin Tiso ako člen senátu vo veci žalobcu: C. M., nar. XX. W. XXXX, T. XXX/XX, R., zastúpeného: JUDr. Ondrej Krempaský, advokát, Račianska 66, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia z 27. decembra 2019, č. 690082/2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košice sp. zn. 8 S 34/2020 z 27. októbra 2022 takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť žalobcu sa zamietá.
- II. Účastníkom sa nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca bol od 1. januára 2005 v služobnom pomere colníka a naposledy bol ustanovený do funkcie odborného colného referenta, so zaradením „Stanica Colného úradu Michalovce - centrála“. Podľa opisu jeho služobných činností od 1. júna 2016 vykonával okrem iného úplne vnútorné kontroly dopravných prostriedkov a činnosti smerujúce k odhaľovaniu dovozu „záujmového tovaru“. Na nočnú zmenu od 1. marca 2017 od 19:00 hod do 2. marca 2017 do 7:00 hod bol žalobca spolu s psovodom G. T. zaradený do hliadky stanice colného úradu, ktorej úlohou mal byť výkon mobilného dohľadu s hlavným zameraním na kontroly s využitím služobného psa. Od 20:35 hod do 01:30 hod táto hliadka vykonávala kontroly na hraničnom priechode Vyšné Nemecké. Približne okolo jednej hodine v noci začali vykonávať kontrolu motorového vozidla zn. Mercedes Sprinter poľského evidenčného sídla, v ktorom cestovali viacerí občania Ukrajiny. Priestor tohto vozidla bol rozdelený pevnou zástenou tak, že v zadnej časti bol batožinový priestor a v prednej boli tri rady sedadiel, pričom posledný rad nebol tesne pri zástene, ale bol medzi nimi určitý priestor. Žalobca s druhým členom hliadky skontrolovali interiér tohto vozidla bez použitia služobného psa. Žalobca pri tom nazrel aj za zadný rad sedadiel, kde počas kontroly stál jeden z cestujúcich O. T.

2. Po skončení kontroly žalobca zaznamenal kontrolu do elektronického systému, pričom v evidencii rizikových profilov sa zobrazilo hlásenie „Riziko pasovania tovaru podliehajúcemu CITES v MDP! Je potrebné vykonať dokladnú fyzickú kontrolu“. Žalobca kontrolu nezopakoval, naopak, na výtlačku z evidenčného systému poznamenal „Výsledok kontroly negatív“, čo potvrdil svojím podpisom; spolu s ním pripojili pečiatky a podpisy G. T., ako aj ďalší colníci, pridelení na hraničnom priechode Vyšné Nemecké. Aj v úradnom zázname o výkone služby z 2. marca 2017 žalobca neskôr uviedol, že bola vykonaná „dôkladná colná kontrola, kontrola batožín, interiér vozidla - bez zistenia porušenia predpisov. Rizikový profil tovaru podliehajúcemu CITES v MDP!“ Motorové vozidlo aj s posádkou po kontrole pokračovalo ďalej z Vyšného Nemeckého smerom do Maďarska. Na ceste R4 pri Milhosti ho zastavila podobná

hliadka stanice Colného úradu Košice - centrála, ktorá prehliadkou tohto vozidla zistila, že pod zadným radom sedadiel sa nachádza niekoľko klieťok s vtákmi druhu chochláč severský (približne 57 kusov), hýľ obyčajný (približne 20 kusov) a strnádka obyčajná (približne 26 kusov).

3. Na základe tohto nálezu začal vyšetrovateľ Kriminálneho úradu finančnej správy trestné stíhanie za zločin porušenia predpisov o obehú tovaru v styku s cudzinou. Hneď 2. marca 2017 vypočul ako podozrivého O. T., ktorý najskôr tvrdil, že klieťky s vtákmi naložil až na Slovensku na benzínovom čerpadle. Rovnako boli od 2. do 3. marca 2017 vypočutí ďalší cestujúci, ktorí nič podozrivého nevideli, a držiteľ vozidla A. L., ktorý uviedol, že počas kontroly vo Vyškom Nemeckom sklopil aj zadné sedadlá, takže bolo vidieť do priestoru, kde sa neskôr našli vtáky; tiež však trval na tom, že počas tejto kontroly bol priestor ešte prázdny. Pri ďalšom výsluchu 13. apríla 2017 O. T. (už ako obvinený) priznal, že vtáky naložil na Ukrajine a vo vozidle sa nachádzali už v čase kontroly vo Vyšnom Nemeckom. Okrem toho vyšetrovateľ postupne v apríli 2017 vypočul ako svedkov dvoch colníkov, ktorí boli pri kontrole pri Milhosti, keď sa vtáctvo našlo, ktorí v zásade vypovedali, že ich našli po odklopení zadného radu sedadiel. Ďalej ako svedka vypočul žalobcu, ktorý v zásade uviedol, že vozidlo na kontrolu vybral on, skontrolovali ho s G. T. bez použitia služobného psa, výsledok kontroly zapísali a aj keď im systém vykázal, že vozidlo má rizikový profil, potvrdili negatívny výsledok.

4. Medzičasom odbor inšpekcie žalovaného postupne od 3. do 8. marca 2017 vyžiadaval vysvetlenia od žalobcu, G. T., ako aj ďalších colníkov, ktorí v noci z 1. na 2. marca 2017 konali službu na hraničnom priechode Vyšné Nemecké, a spolu s ďalšími listinami ich 18. apríla 2017 postúpil Kriminálnemu úradu finančnej správy s podozrením, že žalobca a G. T. mohli spáchať trestný čin marenia úloh verejného činiteľa z nebanlivosti. Na základe toho vyšetrovateľ začal toto trestné stíhanie a v jeho rámci v apríli 2017 ako svedkov znova vypočul týchto colníkov, ako aj niektoré iné osoby. Na základe toho uznesením zo 4. mája 2017 obvinil žalobcu a G. T. už z trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa, ktorého sa mali (zjednodušene povedané) dopustiť tým, že v rozpore s ustanoveniami § 44 ods. 3 písm. a) a b) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov, § 9 ods. 3 písm. a) a q) zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve, ods. 20 písm. b) druhého bodu a písm. e) interného riadiaceho aktu č. 7/2017 nevykonali riadne dôkladnú fyzickú kontrolu skôr uvedeného poľského motorového vozidla a tak neodhalili chránené živočichy, ktoré sa v ňom nachádzali. Toto uznesenie bolo doručené Colnému úradu Michalovce, načo osoba poverená výkonom funkcie jeho riaditeľa jednak požiadala vyšetrovateľa o možnosť nahliadnuť do oboch vyšetrovacích spisov, a zároveň ako nadriadený vydal rozhodnutie, ktorým žalobcu dočasne pozbavil výkonu štátnej služby.

5. Po súhlase vyšetrovateľa boli poverenému riaditeľovi Colného úradu Michalovce vyhotovené kópie súčastí vyšetrovacích spisov, medzi ktorými boli okrem iného DVD s kamerovým záznamom z výkonu kontroly, viaceré zápisnice o výsluchu svedkov a zápisnice o výsluchu obvinených. Okrem toho poverení colníci z tohto colného úradu 23. mája 2017 vypočuli O. T. ako svedka, ktorý v podstate potvrdil, že klieťky s vtáctvom naložil už na Ukrajine, a dodal, že osoba, od ktorej ich prevzal, mu povedala, že na Vyšnom Nemeckom všetko dopadne dobre. Zároveň uviedol, že priestor pod zadnými sedadlami, kde boli klieťky, nebol nijako upravovaný, vyzerá rovnako už od výroby vozidla, a kontrolujúci colníci by klieťky videli, ak by posunuli sedadlá v zadnom rade. Ďalej poverení colníci zadovážili vyjadrenie príslušných odborov žalovaného k výcviku služobného psa a k činnosti elektronických systémov a evidencií.

6. Po prerokovaní s odborovými organizáciami osoba poverená výkonom funkcie riaditeľa Colného úradu Michalovce 13. júna 2017 oznámila žalobcovi, že začína konanie o jeho prepustenie podľa § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. Žalobca vo vyjadrení predovšetkým namietol, že dôkazy z trestného konania sú neprípustné, a žiadal nanovo vypočuť svedkov. Výpovede ostatných colníkov z hraničného priechodu považoval za nedôveryhodné, lebo oni sami mali nariadiť novú kontrolu po zistení rizikového profilu vozidla. Jeho povinnosti sa skončili vykonaním kontroly, nebolo jeho povinnosťou nájsť každý ukrytý tovar. Počas konania o prepustení poverený colník z Colného riaditeľstva Michalovce znova nahliadol do vyšetrovacieho spisu v trestnom konaní proti žalobcovi, odkiaľ mu boli poskytnuté kópie zápisníc o výsluchoch svedkov (O. T., troch colníkov, ktorí boli pri kontrole pri Milhosti, a dvoch colníkov z hraničného priechodu Vyšné Nemecké, ako aj niektorých ďalších osôb). Tieto dôkazy boli osobitne zaslané žalobcovi, aby sa k nim mohol vyjadriť. Ten v zásade zopakoval svoje stanovisko, že listiny z trestného konania sú nepoužiteľné.

7. Rozhodnutím zo 17. júla 2017, č. 1209097/2017, nadriadený (osoba poverená výkonom funkcie riaditeľa colného úradu) prepustil žalobcu zo služobného pomeru podľa § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. v podstate preto, že konal v rozpore s ustanoveniami § 9 ods. 3 písm. a) a q) zákona č. 652/2004 Z. z., čl. 5 bodu 3 a 27 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 952/2013, ktorým sa vydáva Colný kódex Únie a ods. 20 písm. b) druhého bodu interného riadiaceho aktu č. 7/2017 o činnosti stanice colného úradu, a to tým, že (zjednodušene povedané) pri výkone vyššie opisovanej

colnej kontroly sa nedostatočne zameril na priestor pod tretím radom sedadiel a nevykonaj dostatočne a riadne vzhľadom na množstvo a umiestnenie nezákonne dovážaného tovaru. Tým podľa nadriadeného porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom, porušil povinnosť z § 44 ods. 3 písm. a) a b) zákona č. 200/1998 Z. z. a jeho zotrvanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitým záujmom štátnej služby. V odôvodnení rozhodnutia po rekapitulácii priebehu konania a vykonaných dôkazov ustálil, že žalobca pri výkone opísanej kontroly nekontroloval riadne zadnú časť priestoru pre cestujúcich. Nadriadený vyšiel aj z obrazového záznamu z hraničného priechodu Vyšné Nemecké, na ktorom je zrejmé, že v okamihu, kedy žalobca išiel kontrolovať priestor medzi posledným radom sedadiel a zástenou, obvinený O.. T. prekročil tento rad a postavil sa jednou nohou do tohto priestoru. Preto žalobca a G.. T. kontrolovali tento priestor len z boku a len pri sklopených operadlách, hoci za pomoci ručných svietidiel. V tomto smere nadriadený poukázal aj na výpoveď O.. T., že z miesta, kde pri kontrole stál, bolo možné uvidieť ukryté vtáctvo. Hoci sa následne pri ukončovaní záznamu v elektronickom systéme zobrazilo hlásenie z evidencie rizikových profilov, že u vozidla je riziko pašovania „tovaru podliehajúceho CITES“, žalobca aj G.. T. potvrdili, že vykonali kontrolu a „v dodávke sa nič nenachádza“. Takéto konanie považoval nadriadený za hrubé porušenie služobnej disciplíny, pretože skrýša nebola nijako špeciálne vybudovaná, a tak vzhľadom na množstvo kliebok nebolo treba veľké úsilie na jej odhalenie. Ďalej citoval § 43 a § 44 ods. 3 písm. a) a b) zákona č. 200/1998 Z. z., ako aj úlohy colného úradu pri výkone colného dohľadu podľa § 9 ods. 3 písm. a) a q) zákona č. 652/2004 Z. z., spôsob výkonu colného dohľadu podľa Colného zákona č. 199/2004 Z. z., ale tiež vymedzenie pojmu colného dohľadu a colnej kontroly podľa čl. 5 bodu 3 a 27 Colného kódexu Únie a úlohy stanice colného úradu podľa ods. 20 písm. b) druhého bodu interného riadiaceho aktu č. 7/2017. Dôkazy získané v trestnom konaní považoval nadriadený za prípustné, pretože podľa § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. môže byť dôkazom čokoľvek. Nesúhlasil ani s výhradami žalobcu voči posúdeniu výpovedí O.. T. a colníkov z hraničného priechodu; naopak, nadriadený odkázal na § 227 ods. 4 cit. zák., podľa ktorého posudzoval všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Nevyhovel ani požiadavke žalobcu, aby sa dokazovanie opakovalo za jeho prítomnosti, pretože na to nevidel dôvod. K obrane žalobcu, že nie je povinnosťou colníka nájsť ukrytý tovar, zdôraznil, že úloha colníka začína práve v okamihu, keď deklarant nesplní svoju povinnosť predložiť tovar, inak by colné orgány nemali žiaden význam. Žalobca s G.. T. potvrdili svojimi pečaťkami a podpismi, že vykonali dôkladnú colnú kontrolu, hoci neskôr sa vo vozidle našiel tovar. Nadriadený pri hodnotení, či je tu dôvod na prepustenie žalobcu, prihliadol na jeho doterajšie pozitívne hodnotenie. V danej veci však dokazovanie preukázalo, že žalobca sa dopustil nebdalej colnej kontroly, čím si neplnil riadne svoje základné povinnosti a porušil aj svoju služobnú prísahu. Podľa § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. nevyžaduje, aby zvlášť hrubé porušenie bolo úmyselné, ale postačuje jeho porušenie z nebdanlivosti. Pretože týmto porušením žalobca spôsobil, že sa nenaplnil cieľ výkonu štátnej služby na úseku colného dohľadu (t. j., aby tovar dovážaný z územia tretieho štátu prestúpil štátnu hranicu v súlade s právnymi predpismi a aby sa odhalil nezákonne dovážaný tovar), podľa nadriadeného by ponechanie žalobcu odporovalo dôležitým záujmom štátnej služby.

8. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré neskôr osobitným podaním doplnil a podstatne rozšíril. Žalovaný (potom, čo správny súd rozsudkom sp. zn. 7 S 2/2018 zo 17. septembra 2019 zrušil jeho skoršie rozhodnutie z 19. októbra 2017 práve preto, že neprihliadol na dôvody uvedené v doplnení odvolania) tu preskúmaným rozhodnutím z 27. decembra 2019 potvrdil rozhodnutie nadriadeného zo 17. júla 2017. Po zopakovaní priebehu administratívneho konania a vykonaných dôkazov súhlasil so záverom nadriadeného, že vykonaným dokazovaním sa preukázalo, že žalobca nevykonaj colnú kontrolu tak, aby sa dostatočne presvedčil, že sa vo vozidle nenachádza dovážaný tovar. Tým porušil povinnosť ustanovenú v § 9 ods. 3 písm. q) zákona č. 652/2004 Z. z. a ods. 20 písm. b) druhom bode interného riadiaceho aktu 7/2017. Žalovaný nesúhlasil s námietkou, že rozhodnutie bolo vydané po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty podľa § 183 ods. 5 zákona č. 200/1998 Z. z., pretože tá podľa neho začala plynúť až 9. mája 2017, kedy sa nadriadený dozvedel o dôvode prepustenia z uznesenia o vznesení obvinenia. Rovnako sa žalovaný stotožnil s názorom nadriadeného, že dôkazy zadovážené z vyšetrovacích spisov možno použiť v konaní podľa uvedeného zákona. Toto konanie a trestné konanie sú totiž navzájom nezávislé. Zdôraznil, že predpisy upravujúce povinnosti colníkov nemožno oddeľovať od vymedzenia príslušnosti colného úradu ako orgánu štátnej správy. Práve plnenie úloh finančnej správy je totiž obsahom štátnej služby colníkov v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z. Rovnako ako nadriadený aj žalovaný poukázal na to, že hoci povinnosť predložiť tovar na kontrolu má deklarant, práve okamihom nesplnenia tejto povinnosti sa začína skutočná úloha colných orgánov. Hoci O.. T. v priebehu trestného konania zmenil svoju výpoveď, považoval ju žalovaný za dôveryhodnú, keďže ju opakovane potvrdil v priebehu trestného konania aj správneho konania. Pokiaľ ide o priebeh kontroly, žalovaný upozornil na to, že nebola vykonaná v bežnom jazdnom

pruhu, ale v osobitnej na to určenej hale za použitia technických prostriedkov. Navyše sám žalobca v úradnom zázname z 2. marca 2017 potvrdil, že vykonal „dôkladnú colnú kontrolu“ vrátane interiéru vozidla, hoci v danom čase už vedel o obsahu záznamu z evidencie rizikových profilov. K námietkam žalobcu proti technickým nedostatkom práce s touto evidenciou žalovaný zdôraznil, že sa mu nekladie za vinu neodhalenie vtáctva na základe informácie z tejto evidencie, ale nedôsledné vykonanie kontroly. Žalobca sa totiž dostatočne nepresvedčil, či sa vo vozidle v priestore, ktorý nebol nijako osobitne upravovaný, nenachádza nezákonne dovážaný tovar. Ak žalobca potvrdil, že vykonal dôkladnú colnú kontrolu, nemôže sa brániť tým, že vedúci zmeny na hraničnom priechode následne nenariadil jej opakovanie. Žalovaný uzavrel, že celé vykonané dokazovanie dostatočne preukazuje priebeh udalostí a jednotlivé závery majú oporu vo vykonaných dôkazoch. Preto nepovažoval za dôvodnú žiadosť žalobcu o opakovanie výsluchu svedkov v jeho prítomnosti. Žalovaný sa stotožnil aj so záverom nadriadeného, že konanie žalobcu porušuje jeho služobnú prísahu, a navyše ho robí aj nespoľahlivým zmysle § 14 ods. 1 písm. b) zákona č. 200/1998 Z. z. Jeho ponechanie v služobnom pomere by tak bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, preto je odôvodnené jeho prepustenie podľa § 183 ods. 1 písm. e) cit. zák.

9. Správnu žalobu, ktorú žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu, správny súd zamietol tu napadnutým rozsudkom sp. zn. 8 S 34/2020. Na úvod sa nestotožnil s námietkou, že rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože žalovaný riadne reagoval na všetky podstatné námietky žalobcu. Súhlasil s jeho názorom, že trojmesačná lehota podľa § 183 ods. 5 zákona č. 200/1998 Z. z. neplynula od 2. marca 2017, ale až od 9. mája 2017, kedy nadriadený z uznesenia o vznesení obvinenia získal komplexný pohľad na okolnosti spornej colnej kontroly. Z dôvodov tohto uznesenia totiž vyplynulo, že O.. T. zmenil svoju pôvodnú výpoveď a až z novej výpovede vyplývalo, že kliečky s vtáctvom sa v aute nachádzali už pri kontrole vo Vyšnom Nemeckom. Použitie dôkazov z vyšetrovacieho spisu považoval správny súd za súladné s § 227 ods. 1 uvedeného zákona, pretože ani tento zákon, ani Trestný poriadok nezakazujú použiť dôkazy z trestného konania v inom konaní. Vzhľadom na zistený skutkový stav ani správny súd nevidel dôvod, aby vykonával dokazovanie výsluchom svedkov, ktorý žalobca navrhol. Správny súd odkázal na kľúčové dôkazy, ktoré podľa neho dostatočne preukazovali priebeh spornej colnej kontroly a za ktoré považoval úradný záznam z výkonu služby z 2. marca 2017, zápisnicu o výsluchu žalobcu z apríla 2017, výstup z elektronického systému colného úradu o okolnostiach kontroly, vyjadrenie jedného z colníkov - vedúceho zmeny na hraničnom priechode a výpovede O.. T. ako svedka v trestnom konaní voči žalobcovi z mája a júna 2017. V týchto dôkazoch videl dostatočnú oporu pre záver, že colná kontrola bola vykonaná nedbanlivo, pretože pri dôkladnom vykonaní bolo vylúčené neobjaviť kliečky pod zadným radom sedadiel. Žalobca ako colník mal na to použiť všetky dostupné prostriedky. Dôkazom riadnej kontroly nie je podľa správneho súdu to, že ju nevykonali znova ani po zistení informácie z evidencie rizikových profilov. Pretože sám žalobca potvrdil vykonanie dôkladnej colnej kontroly, nemôže sa brániť tým, že jej opakovanie nenariadil ani vedúci smeny. Aj podľa správneho súdu žalobca neplnil dôsledne svoje povinnosti, ktoré mu vyplývali aj z § 9 ods. 3 písm. q) zákona č. 652/2004 Z. z. a ods. 20 písm. b) druhého bodu interného riadiacu aktu číslo 7/2017. Rovnako považoval za správny aj záver, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitým záujmom služby, ktorej cieľom je okrem iného odhaľovať nezákonne dovážaný tovar prestupujúci štátnu hranicu. Okrem toho správny súd zamietol aj návrh žalobcu, aby sa konanie prerušilo do skončenia trestného konania voči nemu, pretože podľa judikatúry konanie vo veciach služobného pomeru a trestné konanie sú samostatné a žalobca mohol voľiť efektívnejšie prostriedky (napr. žiadosť o zadováženie kópie z trestného spisu a pod.).

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

10. Včas podanou obsiahlou (27 stranovou) kasačnou sťažnosťou sa žalobca domáha zmeny tohto rozsudku tak, že sa zrušia obe rozhodnutia, eventuálne zrušenia tohto rozsudku a vrátane veci správneho súdu. Na úvod uviedol, že kasačnú sťažnosť podáva z dôvodov podľa § 440 písm. f) a písm. g) SSP. Právne posúdenie veci podľa neho odporovalo ustanoveniu § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. v spojení s ďalšími jeho ustanoveniami, ďalej ustanoveniam § 222, § 227 a § 232 ods. 3 tohto zákona. Navyše súd podľa žalobcu nesprávne posúdil aj námietku uplynutia prekluzívnej lehoty v zmysle § 183 ods. 5 cit. zák. Porušil tiež právo na spravodlivý proces tým, že odmietol vykonať výsluchy svedkov a zamietol návrh na prerušenie konania, hoci v danom čase bol vyhlásený oslobodzujúci prvostupňový rozsudok Okresného súdu Michalovce. Okrem toho súd pochybil, keď listiny z vyšetrovacieho spisu nepovažoval za nezákonné dôkazy. Následne žalobca podal prehľad doterajšieho konania vrátane svojich poznámok k nemu. Za tým nasledovala ďalšia časť kasačnej sťažnosti, ktorú žalobca označil nadpisom „Skutkové tvrdenia a právna argumentácia“. V nej na úvod vytkol správneho súdu, že odôvodnenie jeho rozsudku nevyhovuje ustanoveniu § 139 ods. 2 SSP, pretože súd v podstate vyjadril názor, že žalovaný sa nemusel vyrovnávať s jeho argumentáciou

z odvolania. Išlo najmä o námietku, že neboli splnené podmienky § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. V tejto súvislosti žalobca na celkovo troch stranách odcitoval niektoré state svojho odvolania, ako aj správnej žaloby, ktorých podstatou je jeho názor, že ustanovenia právnych predpisov, ktoré podľa žalovaného mali upravovať jeho povinnosti, žiadne povinnosti colníka neupravujú. Zákon č. 652/2004 Z. z. nie je colným predpisom, čo podľa neho nepochybne plynie z čl. 5 bodu 2 Colného kódexu Únie. Žalobca tvrdil, že práve na tieto argumenty nedostal odpoveď, čím súd porušil jeho právo na spravodlivý proces. Ako colník totiž mohol porušiť služobnú prísahu len vtedy, ak by porušil všeobecne záväzný právny predpis, prípadne rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn nadriadeného, s ktorým bol oboznámený. Toto porušenie sa na účely § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. musí colníkovi preukázať. O povrchnom vyrovnaní sa s argumentáciou svedčí aj to, že súd neskúmal, či colné predpisy poznajú inštitút dôkladnej kontroly. Žiadna norma takúto kontrolu nedefinuje, a preto spôsob, akým žalobca kontrolu vykonal, nemôže porušovať žiadnu povinnosť. Takéto právne predpisy nevedela uviesť ani zástupkyňa žalovaného na pojednávaní pred správnym súdom, čomu súd tiež nevenoval žiadnu pozornosť. Správny súd nevenoval pozornosť argumentácii žalobcu, že pojem cielená kontrola a náhodná kontrola možno definovať na základe čl. 46 ods. 2 Colného kódexu Únie. Nenájdenie tovaru pri náhodnej kontrole neznamená, že colník porušil svoje povinnosti. Ani jeden z predpisov, ktoré citovali žalovaný a správny súd, neukladá povinnosť, ktorej porušenie by mohlo znamenať porušenie služobnej prísahy. Po ďalších troch stranách citácií z jednotlivých rozhodnutí a jeho skorších podaní žalobca videl porušenie svojho práva na spravodlivý proces v tom, že správny súd nevykonal dôkaz výsluchom svedkov, o ktorých výpovede sa opiera rozhodnutie žalovaného. Hoci súd akceptoval, že žalobcovi sa vytyka porušenie povinností, ktoré porušiť nemohol, prehliadol, že žalovaný sám porušil ustanovenie § 222 zákona č. 200/1998 Z. z. Žalobca naďalej trval na tom, že rozhodnutie nadriadeného bolo vydané po uplynutí lehoty ustanovenej v § 183 ods. 5 tohto zákona. Nadriadený navyše nezaložil do spisu listinu, ktorá preukazovala, že sa o udalosti dozvedel skôr. Práve na to mala smerovať požiadavka na jeho výsluch v súdnom konaní. Správny súd podľa žalobcu vedel, že žalobca skoršie plynutie prekluzívnej lehoty nevie preukázať, no napriek tomu nevykonal dokazovanie k tak zásadnej otázke. Žalobca nepožadoval nič, čo by žalovaný nemohol vykonať sám v súlade s § 232 ods. 3 a 5 cit. zák. Ak takéto dokazovanie nemohol vykonať sám súd, potom mal rozhodnutie žalovaného zrušiť. Žalobca zotrval na tvrdení, že nadriadený už 3. marca 2017 v dôsledku hlásenia mimoriadnej udalosti na porade za prítomnosti viacerých colníkov prehrál obrazový záznam z priebehu colnej kontroly 2. marca 2017. Už od tohto okamihu mal teda vedomosť o tom, či vykonaním kontroly boli alebo neboli porušené služobné predpisy. Hoci trestné konanie aj konanie podľa zákona č. 200/1998 Z. z. sú samostatné, nadriadený a orgány činné v trestnom konaní mali vedomosť o rovnakých skutočnostiach v rovnaký deň. Nie je podstatné, že nadriadený z nahrávky nemohol zistiť všetky okolnosti, pretože zistenie porušenia právnych predpisov je práve účelom konania. Konanie sa nezačína až vtedy, keď sú spoľahlivo preukázané všetky skutočnosti na prepustenie, a takýto záver neplynie ani z § 183 ods. 5 cit. zák. Nadriadenému nič nebránilo, aby už na základe kamerového záznamu začal konanie a preveroval podozrenie. Právne posúdenie správneho súdu, že trojmesačná prekluzívna lehota nezačala plynúť už 3. marca 2017, tak nie je správne. Žalobca zopakoval svoj názor, že ustanovenie § 69 Trestného poriadku nedovoľovalo nadriadenému nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, a nič na tom nemení ani okolnosť, že mu to orgány činné v trestnom konaní povolili. Kópie výpovedí z tohto spisu nie sú svedeckými výpoveďami podľa § 227 ods. 2 zákona č. 200/1998 Z. z., pretože títo svedkovia neboli vypočutí v konaní podľa tohto zákona. Záverom žalobca nesúhlasil ani s tým, že správny súd odoprel prerušiť konanie, pretože prerušenie nepovažoval za primeraný a efektívny prostriedok. Odkaz správneho súdu na rozsudok okresného súdu, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste pre O.. T., nie je podľa žalobcu dôkazom, že žalobca porušil svoje povinnosti. Naopak, správny súd v čase svojho rozhodovania vedel, že v trestnom konaní bol žalobca neprávoplatným prvostupňovým rozsudkom oslobodený, pretože sa nedokázalo, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný (zneužitie právomoci verejného činiteľa). To znamená, že výpoveď O.. T., z ktorej vychádzali nadriadený aj žalovaný, sa nepotvrdila, a tak nebolo preukázané, že kliecky s vtáctvom sa nachádzali v motorovom vozidle v čase jeho kontroly žalobcom.

11. Žalovaný navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť. Na úvod upozornil, že žalobca za žalovaného nesprávne označuje generálneho riaditeľa sekcie. V dôvodoch kasačnej sťažnosti sa podľa neho opakuje to, čo sa už viackrát uvádzalo v skorších podaniach. Žalovaný odkázal na ustanovenie § 2 ods. 3 zákona č. 652/2004 Z. z., podľa ktorého colníci boli ozbrojeným zborom a plnili úlohy podľa tohto zákona a osobitných predpisov okrem iného na colných úradoch. Medzi takéto úlohy patrili aj colné kontroly podľa čl. 5 ods. 3 Colného kódexu Únie a § 9 ods. 3 písm. q) uvedeného zákona. Z toho podľa žalovaného vyplývalo, že žalobca ako colník mal vykonať colnú kontrolu dôsledne tak, že prezrie všetky priestory

kontrolovaného vozidla, a keby tak urobil, musel by klieťky nájsť. Žalovaný odkázal aj na to, že pri kontrole nebol použitý ani služobný pes. Sťažovateľ ako colník s dlhoročnými skúsenosťami mal vedieť, ako kontrolu dôkladne vykonať. To, že vtáctvo sa v motorovom vozidle v danom čase nachádzalo, je podľa žalovaného dostatočne preukázané výpoveďou O. T., ktorú uznal aj Okresný súd Košice-okolie tým, že schválil dohodu o vine a treste s ním. Týmto rozhodnutím bol žalovaný viazaný podľa § 227a zákona č. 200/1998 Z. z. Všetky ďalšie dôkazy boli zadovážené zákonne a takisto preukazujú vytýkaný skutok. Žalovaný nesúhlasil s tým, že by trojmesačná subjektívna lehota plynula od 2. marca 2017. Tá mohla plynúť až odvtedy, čo sa nadriadený dozvedel o dôvodnom podozrení, že žalobca kvalifikovane porušil svoje služobné povinnosti. Žalovaný sa nestotožnil ani s námietkami žalobcu, že by bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Na rozdiel od trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa dôvod prepustenia podľa § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. nevyžaduje úmyselné porušenie služobnej prísahy, ale postačí jej porušenie z nebanlivosti.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených kasačných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

13. Hneď na úvod treba uviesť, že obsah kasačnej sťažnosti je veľmi ťažko prehľadný, a vo výsledku je problematické už riadne ustáliť rozsah kasačného prieskumu. Žalobca ju oprel jednak o dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP, ktorého naplnenie videl v nedostatočných odpovediach správneho súdu na viaceré jeho námietky, ale aj o dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, teda že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa § 440 ods. 2 SSP sa tento dôvod musí vymedziť tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. To podľa judikatúry tunajšieho súdu znamená, že sťažovateľ má uviesť, ktorú normu správny súd nesprávne vyložil a z akých dôvodov, prípadne ktorú právnu normu správny súd nepoužil, hoci ju použiť mal, alebo ako konkrétne ju použil, hoci ju mal použiť inak (porov. obsiahlejší rozbor v uzneseniach tunajšieho súdu sp. zn. 7 Sžsk 55/2020, 5 Sžk 18/2021, 4 Sžk 24/2021 a 6 Svk 17/2021). Žalobca v úvode svojej kasačnej sťažnosti uvádza niekoľko bodov, v ktorých nesúhlasí s názorom správneho súdu, v tých však chýba podrobnejšie vymedzenie jeho vlastného právneho názoru. Jeho argumentácia je potom rozpracovaná v ďalšej časti kasačnej sťažnosti, ktorú však na viacerých miestach tvoria obsiahle odkazy a citácie na skoršie podania. Z nej potom nie je vždy zrejmé, či tieto citácie majú podporiť námietku nesprávneho právneho posúdenia, alebo námietku nedostatočného odôvodnenia rozsudku. Tieto citácie sú potom problematické najmä z hľadiska poslednej vety § 440 ods. 2 SSP, podľa ktorej dôvod kasačnej sťažnosti zásadne nemožno vymedziť odkazom na podania pred správnym súdom (ad minus ani na podanie pred orgánom verejnej správy). Na druhej strane však Ústavný súd Slovenskej republiky k obdobne znejúcemu ustanoveniu § 432 CSP zdôraznil, že úlohou dovolacieho (t. j. aj kasačného) súdu je snažiť sa autenticky porozumieť podávateľovi mimoriadneho opravného prostriedku (porov. nálezy sp. zn. I. ÚS 311/2023 alebo II. ÚS 237/2023). Kasačný súd sa teda pokúsi dať odpovede na výčitky žalobcu v rozsahu, v akom im s náležitou snahou porozumel.

14. Kasačný súd sa nestotožňuje s námietkou nedostatočného odôvodnenia uznesenia správneho súdu. Podľa ustanovenia § 139 ods. 2 SSP má správny súd v odôvodnení uviesť stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. V prerokúvanej veci správny súd žalobcovi dostatočne jasne vysvetlil, prečo subjektívnu lehotu podľa § 183 ods. 5 zákona č. 200/1998 Z. z. počítá až od okamihu, kedy sa nadriadený dozvedel bližšie podrobnosti o okolnostiach kontroly 2. marca 2017, nielen o jej samotnom priebehu. Preto nepovažoval za podstatné, či sa nadriadený skutočne už 3. marca 2017 oboznámil s obrazovým záznamom z tejto kontroly, a preto nevidel ani dôvod vykonávať dôkazy v tomto smere. Ďalej správny súd zhodne so žalovaným videl v ustanoveniach § 9 ods. 3 písm. q) zákona č. 652/2004 Z. z. a internom riadiacom akte č. 7/2017 právne predpisy, ktoré vymedzujú povinnosti colníka. Správny súd tiež vysvetlil, prečo nepovažoval za podstatné odkazy žalobcu na údajné pochybenia iných colníkov, keď nenariadili opätovnú kontrolu. Konečne, správny súd sa zaoberal aj otázkou zákonnosti dôkazov obstaraných z vyšetrovacích spisov. Takéto odôvodnenie podľa kasačného súdu dostatočne odpovedá na všetky podstatné argumenty žalobcu. Podľa ustálenej judikatúry požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia nemožno vykladať ako povinnosť súdu dať odpoveď na každý jeden čiastkový argument účastníka konania (porov. z posledného obdobia - naprieč senátmi - napr. uznesenia

ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 337/2023, II. ÚS 305/2023, III. ÚS 279/2023 a IV. ÚS 247/2023). To, či je súdom zvolená argumentácia správna, potom nie je otázkou náležitého odôvodnenia rozsudku, ale právneho posúdenia veci v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP.

15. Žalobca bol v prerokúvanej veci prepustený zo služobného pomeru colníka na základe § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z., podľa ktorého minister alebo príslušný nadriadený prepustí colníka zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Žalobca vo svojej kasačnej sťažnosti spochybňuje záver, že by porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť. Prísaha colníkov je upravená v § 17 cit. zák. a colník v nej sľubuje okrem iného, že bude čestný, statočný a disciplinovaný, že svoje sily vynaloží na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok. Základné povinnosti colníka upravuje aj § 44 ods. 3 cit. zák., podľa ktorého je colník okrem iného povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú uložené ústavou, ústavnými zákonmi, inými zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi [písmeno a)], vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas [písmeno b)] a dodržiavať služobnú disciplínu [písmeno h)]. Služobná disciplína podľa § 43 cit. zák. spočíva okrem iného v dôslednom plnení služobných povinností.

16. Najmä z citovaného ustanovenia § 44 ods. 3 písm. a) a b) zákona č. 200/1998 Z. z. tak vyplýva, že podstatou činnosti colníka je výkon štátnej služby. Podľa § 2 ods. 2 tohto zákona je štátnou službou okrem iného plnenie úloh finančnej správy v služobnom pomere a podľa § 2a ods. 1 je výkonom štátnej služby práve výkon oprávnení a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru. Podobne aj podľa § 2 ods. 3 zákona č. 652/2004 Z. z. (účinného do 30. júna 2019) boli colníci ozbrojený zbor a plnili úlohy podľa tohto zákona a osobitných predpisov (okrem iného) na colných úradoch. Zo vzájomného súvisu citovaných ustanovení je tak zrejmé, že úlohou colníkov pri výkone ich štátnej služby je plniť práve tie úlohy, ktoré sú zverené finančnej správe, medzi iným aj colným úradom. Ak teda ustanovenia § 9 ods. 3 písm. a) a q) zákona č. 652/2004 Z. z. zverujú colnému úradu okrem iného výkon úkonov vo veciach colného dohľadu a zisťovanie, či tovar a dopravné prostriedky prestúpili hranicu v súlade s colnými predpismi, potom z citovaných ustanovení § 2 ods. 2 tohto zákona a § 2 ods. 3 a § 2a ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. vyplýva, že túto úlohu plnia práve colníci výkonom štátnej služby. Z ustanovení § 44 ods. 3 písm. a) a b) cit. zák. potom konzekventne plynie, že povinnosťou colníka je plniť tieto úlohy riadne a svedomite; zo znenia sľubu zasa plynie, že ich má plniť disciplinovane, čo v spojení s § 43 cit. zák. znamená aj ich dôsledné plnenie.

17. Kasačný súd sa tak stotožňuje s názorom žalovaného aj správneho súdu, že hoci ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 652/2004 Z. z. vymedzovali pôsobnosť colného úradu ako orgánu štátnej správy, zároveň tým vymedzovali aj úlohy, ktoré mal plniť žalobca ako colník, a mal ich plniť riadne, svedomite a dôsledne. Tieto pojmy sú relatívne neurčitými pojmami, ktoré je potrebné posudzovať vždy v kontexte úlohy, ktorú treba vykonať, oprávnení, ktoré pritom colník môže použiť, a s prihliadnutím na práva a oprávnené záujmy tých, voči ktorým ich vykonáva. Colník splní svoju povinnosť a plní tieto úlohy riadne, svedomito a dôsledne, ak vykoná všetky potrebné úkony, ktoré od neho možno primerane očakávať, na to, aby čo najpresnejšie naplnil účel, ktorý sa tou-ktorou úlohou sleduje. V prerokúvanej veci sa žalobcovi vyčíta postup pri colnej kontrole formou kontroly motorového vozidla. Podľa žalovaným aj správnym súdom citovaného čl. 5 tretieho bodu Colného kódexu Únie je colnou kontrolou osobitná činnosť, ktoré vykonávajú colné orgány na zabezpečenie dodržiavania colných predpisov a iných právnych predpisov upravujúcich vstup. Vstup tovaru upravuje najmä čl. 134 ods. 1 tohto kódexu, podľa ktorého colnému dohľadu podlieha v zásade každý tovar vstupujúci na územie Únie; tento tovar môže podliehať aj colným kontrolám [porov. podobne aj § 3 ods. 1 písm. b) Colného zákona]. Na tento účel mal colník podľa § 26 zákona č. 652/2004 Z. z. oprávnenie vykonať okrem iného colnú kontrolu batožiny, dopravného prostriedku a jeho nákladu (porov. aj čl. 46 ods. 2 Colného kódexu Únie). Ak teda colník vykonáva colnú kontrolu dopravného prostriedku na zistenie, či sa v ňom nenachádza tovar podliehajúci colnému dohľadu, a jeho postup neupravuje služobný predpis, je zásadne povinný voliť primerané opatrenia s ohľadom na vyhodnotenú riziko a poznatky, skúsenosti a možnosti colníka, aby dosiahol účel takejto kontroly. Opatrenia, ktoré je colník povinný vykonať (napr. či použije technické prostriedky na zisťovanie látok a predmetov, porov. cit. § 26 zákona č. 652/2004 Z. z.), sú tým širšie a intenzívnejšie, čím viac sú odôvodnené určitými dodatočnými okolnosťami, ktoré robia pravdepodobnejším riziko, že je tu snaha o porušenie predpisov, a čím je jednoduchšie príslušné opatrenie vykonať. Riadnosť, svedomitosť a dôslednosť colníka sa potom prejaví práve rozumnou úvahou o tom, aké opatrenia voliť pri kontrole v tom-ktorom prípade (porov. podobne aj rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 2 Svk 13/2021, ods. 19, ale aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Asan 11/2020, ods. 46).

18. Na základe toho tak možno povedať, že colník sa na základe uvedených kritérií v prvom rade rozhoduje, či colnú kontrolu dopravného prostriedku vôbec treba vykonať a ak áno, či ju možno vykonať

v samotnom jazdnom páse hraničného priechodu alebo je potrebné dopravný prostriedok odstaviť a nechať ho vyložiť. Ak colník uvážil, že colnú kontrolu vozidla treba vykonať jeho odstavením v osobitnom, na to určenom priestore, znamená to, že sám nepovažuje riziko prepravy tovaru s porušením colných predpisov za zjavne vylúčené. Už to samo tak určuje rozsah opatrení, ktoré pri takej kontrole musí vykonať. Podľa toho, čo už bolo uvedené, požiadavka riadneho, svedomitého a dôsledného výkonu prehliadky dopravného prostriedku znamená aspoň to, že vždy prezrie (prípadne hmatom alebo zvukom preverí) tie priestory, ktoré je možné takto preveriť bez použitia osobitných zariadení, bez nepomerneho poškodenia, bez vynaloženia celkom neobvyklej námahy alebo bez vykonávania celkom neobvyklých pohybov. Pritom je povinný ich prehliadnúť tak, aby sa presvedčil, že sú buď prázdne alebo sa v nich nachádzajú len veci, o ktorých colník vie, že neporušujú colné predpisy. Keďže za všeobecne známe možno považovať, že priestory pod sedadlami sú v osobných motorových vozidlách „duté“ (t. j. bez výplne), je colník povinný týmto spôsobom prezrieť aj tieto priestory.

19. V tu prerokovanej veci žalovaný, ale aj správny súd vyšli zo zistenia, že žalobca kontroloval priestor v dopravnom prostriedku za posledným radom sedadiel. Medzi týmto radom a zástenou, ktorá oddeľovala priestor s cestujúcimi od batožinového priestoru, však bolo celkom zreteľne dostatok miesta na to, aby sa tam postavil jeden z cestujúcich (neskôr odsúdený O. T.). Už to samo osebe muselo v riadnom, svedomitom a dôslednom colníkovi vzbudiť zvedavosť, či a prečo je tento priestor tak veľký, že sa doň dá vstúpiť nohou, a prečo doň jeden z cestujúcich vstupuje. Žalobca sa teda mal presvedčiť, či tento priestor pokračuje aj pod sedadlami, ako je veľký a či a z ktorej strany je prístupný. Na ten účel mal buď svetlom preveriť, že tam žiaden priestor nie je, že je prázdny alebo že sa v ňom nachádzajú len jemu známe veci. Pokiaľ by svetlo nepostačovalo, mal sa presvedčiť aj inak, napríklad hmatom, chodidlom s topánkou, preverení priestoru iným predmetom (napr. krátkou tyčkou). V prerokovanej veci žalovaný dospel k záveru, že žalobca takto nepostupoval, hoci z miesta, odkiaľ kontrolu vykonával, nemohol objektívne dospieť k presvedčeniu, že priestor pod zadným radom sedadiel je prázdny (pretože sa tam nachádzali kliečky s vtáctvom). Žalovaný v tejto súvislosti riadne vzal do úvahy, že priestor pod sedadlami nebol nijako špeciálne upravený, teda nešlo o neobvyklú skryšiu, ktorú by riadny, svedomitý a dôsledný colník nebol mohol predpokladať. Ak teda žalobca úkonmi, ktoré pri kontrole vykonal, sa objektívne nemohol presvedčiť, že priestor pod sedadlami je prázdny, prípadne že sú v ňom len jemu známe veci, no napriek tomu neurobil ďalšie úkony, aby sa o tom presvedčil (ale potvrdil negatívny výsledok kontroly), nemožno výkon kontroly z jeho strany považovať za riadny, svedomitý ani dôsledný.

20. Argumenty žalobcu o tom, či tieto predpisy sú alebo nie sú colnými predpismi, nemajú v tejto súvislosti význam. Ustanovenia § 17, 43 a 44 zákona č. 200/1998 Z. z., ale ani ustanovenia § 2 a 9 zákona č. 652/2004 Z. z. neobmedzuje úlohy colníka len na „colné predpisy“, ale široko na všetky právne predpisy. Podobne aj už citované znenie čl. 5 tretieho bodu Colného kódexu Únie výslovne neobmedzuje colné kontroly len na zabezpečenie dodržiavania colných predpisov, ale výslovne zmieňuje aj iné predpisy. Rovnako bez významu sú odkazy žalobcu na rozdiely medzi náhodnými a cieľovými kontrolami, pretože ani okolnosť, že by aj išlo o náhodnú kontrolu, nezbavuje colníka povinnosti vykonať ju riadne, svedomito a dôsledne s ohľadom na vyššie vymedzené okolnosti. Na základe uvedeného sa tak kasačný súd stotožnil s názorom správneho súdu aj žalovaného, že žalobca nedôsledným výkonom kontroly v noci 2. marca 2017 porušil svoje služobné povinnosti v zmysle § 44 ods. 3 písm. a) a b) zákona č. 200/1998 Z. z., ako aj svoju služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom.

21. Žalobca ďalej namietal, že nadriadený o jeho prepustení rozhodol v rozpore s § 183 ods. 5 cit. zák., podľa ktorého o prepustení colníka z dôvodu uvedeného v § 183 ods. 1 písm. e) možno rozhodnúť len do troch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia. Z citovaného ustanovenia je predovšetkým zrejmé, že nepostačuje, ak sa nadriadený dozvedel o určitej časti dôvodu, ale musel zistiť dôvod prepustenia ako taký. V zásade je teda potrebné, aby nadriadený získal dostatok vedomostí o takých skutočnostiach, ktoré vytvárajú podozrenie, že je naplnený príslušný dôvod. Z ustanovenia § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. je však zrejmé, že dôvodom prepustenia nie je akékoľvek porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, ale až porušenie zvlášť hrubým spôsobom, a tiež možná ujma dôležitých záujmov štátnej služby. Z požiadavky, aby sa nadriadený dozvedel o celom dôvode prepustenia, tak vyplýva, že nadriadený sa musí dozvedieť aj o takých okolnostiach, ktoré vytvárajú podozrenie, že porušenie bolo zvlášť hrubé a že tu existuje ujma záujmov služby.

22. Kasačný súd sa stotožňuje s názorom správneho súdu, ale aj žalovaného, že zdrojom týchto poznatkov nebol v prerokovanej veci obrazový záznam. Z obrazového záznamu sú totiž zrejmé len pohyby žalobcu, ktoré vykonával v priebehu colnej kontroly. Nadriadený však nemohol vedieť, či pohyby žalobcu boli také, aké boli, práve preto, že mu postačovali, aby sa presvedčil o negatívnom výsledku, alebo či takéto presvedčenie objektívne vylučovali. Nadriadený totiž na základe obrazového záznamu mohol vychádzať z toho, že žalobca nahliadnutím za zadný rad sedadiel a posvietením si svetidlom

dostatočne jasne videl aj priestor pod sedadlami, ako aj to, že tento priestor je (aspoň z podstatnej časti) prázdny. Až v okamihu, keď sa nadriadený dozvedel, že pod sedadlami sa nachádzali klieťky s vtáctvom, mohol získať dôvodnú pochybnosť o tom, či sa žalobca objektívne presvedčil (a vôbec mohol presvedčiť), že tento priestor bol prázdny. Inak povedané, úkony žalobcu, ktoré sa na prvý pohľad mohli javiť dostatočné pre toto zistenie, sa museli ukázať v celkom inom svetle, len čo sa zistilo, že objektívne nemohli byť dostatočné. Tieto okolnosti nadriadený zistil práve z uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia žalobcovi a G. T. až 9. (resp. podľa spisu dokonca až 10.) mája 2017 (porov. v tomto smere cit. rozsudok sp. zn. 6 Asan 11/2020). Rozhodnutie o prepustení vydané 17. júla 2017, teda zjavne skôr než tri mesiace od tohto dňa (teda 10. augusta 2017), tak aj podľa kasačného súdu bolo vydané pred uplynutím lehoty ustanovenej v § 183 ods. 5 zákona č. 200/1998 Zb.

23. Takmer celým prebiehajúcim konaním sa vinie námietka žalobcu o tom, že v konaní vo veciach služobného pomeru podľa § 220 a nasl. cit. zák. nemožno použiť listiny z trestného konania. Správny súd však trefne poukázal na ustanovenie § 227 ods. 1 cit. zák., podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky, prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Judikatúra už opakovane zdôraznila, že správnom konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru možno použiť ako listinné dôkazy aj výpovede z vyšetrovacieho spisu, a to aj pred právoplatným odsúdením pre trestný čin, resp. pred právoplatným oslobodením spod obžaloby (porov. rozsudky tunajšieho súdu sp. zn. 7 Sžk 34/2021 alebo 10 Asan 14/2021, rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžk 16/2019, 3 Sžk 3/2020 alebo cit. 6 Asan 11/2020 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 402/2020). Niet dôvodu, aby tieto závery neboli použiteľné aj v konaní vo veciach služobného pomeru colníkov, kde právna úprava je v podstate identická a ani Trestný poriadok nezakazuje takéto použitie (na rozdiel napr. od záznamov telekomunikačnej prevádzky - porov. nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 519/2012 alebo agenta - porov. nález sp. zn. I. ÚS 321/2021). Napokon, žalobca sám nespochybňoval, že nadriadený tieto listiny z vyšetrovacieho spisu získal so súhlasom vyšetrovateľa, ktorý celkom v zhode so svojím oprávnením z § 69 Trestného poriadku vyhodnotil, že ich môže poskytnúť.

24. Konečne, k odkazom žalobcu na prebiehajúce trestné konanie treba predovšetkým pripomenúť, že dôvodom prepustenia podľa § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. nie je okolnosť, že colník spáchal trestný čin, a ani nie je podmienené odsúdením colníka za trestný čin. Konanie o prepustenie zo služobného pomeru z tohto dôvodu tak má samostatný charakter a nadriadený, ani žalovaný neboli povinní prerušiť konanie a vyčkať výsledok trestného konania (porov. podobne rozsudok tun. súdu sp. zn. 4 Asan 22/2020). Pretože podľa § 135 ods. 1 SSP (v znení účinnom do 31. mája 2023) je pre rozhodnutie správneho súdu rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, nie je táto otázka rozhodujúca ani pre správny súd. V dôsledku samostatnosti a oddelenosti konania vo veciach služobného pomeru a trestného konania ani prípadné neskoršie oslobodenie colníka v trestnom konaní neznamená, že nemohol porušiť služobnú prísahu alebo služobnú disciplínu v zmysle § 183 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z. z. (porov. napr. nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 91/2021, ods. 20, tam citovaný nález sp. zn. IV. ÚS 296/2014, oddiel II.3, ako aj v ňom citovanú ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, podobne aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 239/2017, s. 15 a 16). Podľa § 131 SSP navyše súd nie je viazaný oslobodzujúcim, ale len odsudzujúcim rozsudkom (arg. per verba legalia „že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal“), a preto výsledok trestného konania nemohol privodiť žalobcovi výhodnejšie rozhodnutie správneho súdu.

25. Záverom kasačný súd v záujme úplnosti podotýka, že mu neunikli dve podania žalobcu v kasačnom konaní, z ktorých jedným predložil uznesenie Krajského súdu v Košiciach, ktorým sa - po zamietnutí odvolania prokurátora - stalo 30. mája 2023 právoplatným jeho oslobodenie spod obžaloby. Podľa § 445 ods. 2 SSP však nie je možné akokoľvek meniť sťažnostné body po uplynutí lehoty na kasačnej sťažnosti, a preto argumentácia v podaní žalobcu z 2. mája 2023 musel zostať nepovšimnutá. Podľa § 441 SSP ďalej v kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti. Hoci citované ustanovenie hovorí len o kasačnej sťažnosti, a fortiori (o to viac) takéto neprípustnosť musí platiť po uplynutí lehoty na jej podanie, kedy už dokonca nie je možné meniť ani sťažnostné body. Navyše, podľa § 454 SSP je pre rozhodnutie kasačného súdu rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku správneho súdu (tu: 27. októbra 2022), a preto by kasačný súd ani nemohol prihliadať na rozhodnutie, ktoré bolo vydané potom (30. mája 2023).

IV.

Záver

26. Na základe uvedených úvah kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná, a tak ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

27. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobca vo veci úspech nemal a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil výnimočné dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal.

28. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.